

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 69/2025-52

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Luciou Gašpírikovou, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti nečinnosti Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/79/1996 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) nečinnosťou Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/79/1996 v súvislosti s jeho žiadosťou o odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu vydaného 16. septembra 2016 (ďalej len „medzinárodný zatýkací rozkaz“), ktorú okresnému súdu podal 3. marca 2022. Navrhuje prikázať krajskému súdu prejednať jeho žiadosť a priznať mu finančné zadosťučinenie 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom krajského súdu zo 16. októbra 2000 bol sťažovateľ uznaný za vinného z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere tri a pol roka, ako aj trest zákazu vykonávania akejkoľvek súkromno-podnikateľskej živnosti na dobu 5 rokov a spoločne s ostatnými odsúdenými ho okresný súd zaviazal nahradiť poškodenej firme škodu vo výške 1 272 659 Sk.

3. Sťažovateľ požiadal krajský súd o vyslovenie premlčania výkonu trestu odňatia slobody a o zrušenie medzinárodného zatýkacieho rozkazu z dôvodu jeho formálnych nedostatkov. Krajský súd uznesením sp. zn. 4T/79/1996 z 9. apríla 2018 rozhodol, že podľa § 90 ods. 1 Trestného zákona výkon trestu sťažovateľa nie je premlčaný a že jeho žiadosť o zrušenie medzinárodného zatýkacieho rozkazu zameiata. O sťažnosti sťažovateľa proti označenému uzneseniu krajského súdu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2Tost/17/2018 z 29. mája 2018 tak, že ju zamietol.

4. Sťažovateľ požiadal 3. marca 2022 o odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu z dôvodov podľa § 492 ods. 1 písm. c), d) Trestného poriadku, a teda že jeho vydaním by boli Slovenskej republike spôsobené náklady a že jemu by bola spôsobená neprimeraná ujma. Krajský súd sťažovateľa prípisom zo 17. marca 2022 vyrozumel, že jeho žiadosti nevyhovuje, pričom odkázal na svoje rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o vyslovenie premlčania výkonu trestu odňatia slobody a o zrušenie medzinárodného zatýkacieho rozkazu, ako aj na už citované uznesenie najvyššieho súdu. Krajský súd v označenom prípise doplnil, že kým nedôjde k zrušeniu právoplatného odsudzujúceho rozsudku proti sťažovateľovi, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, je jeho žiadosť o odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu bezpredmetná. Zároveň upriamil pozornosť sťažovateľa na možnosť požiadať o milosť prezidenta Slovenskej republiky.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že krajský súd je v konaní o jeho žiadosti o odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu nečinný a porušuje jeho právo na prístup k súdu. Krajský súd vo svojom prípise iba odkázal na jeho predchádzajúcu žiadosť o zrušenie medzinárodného zatýkacieho rozkazu, ktorá však bola založená na iných dôvodoch ako jeho žiadosť o odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu. V žiadosti o odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu poukázal na nové skutočnosti, ktoré nastali po vydaní medzinárodného zatýkacieho rozkazu, a to nepriaznivý zdravotný stav svojho maloletého syna, svoj nepriaznivý zdravotný stav, odkázanosť maloletých detí a manželky na jeho starostlivosť a taktiež na bezúhonné vedenie života po spáchaní skutku, za ktorý bol odsúdený. Na tieto jeho argumenty však krajský súd vôbec nereagoval.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (sťažovateľ bližšie neoznačuje, porušenie ktorého z práv priznaných v označených ustanoveniach namieta, z povahy veci však vyplýva, že pôjde predovšetkým o právo na prístup k súdu, pozn.) nečinnosťou krajského súdu o jeho žiadosti o odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné

náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. O zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti pôjde v zmysle judikatúry ústavného súdu v prípade, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

9. Podľa § 492 ods. 1 Trestného poriadku súd medzinárodný zatýkací rozkaz nevydá, ak

- a) sa predpokladá uloženie iného trestu než nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo nepodmienečného trestu odňatia slobody kratšieho ako štyri mesiace,
- b) trest odňatia slobody, ktorý má byť vykonaný, alebo jeho zvyšok je kratší ako štyri mesiace,
- c) vydaním by boli Slovenskej republike spôsobené náklady alebo dôsledky neprimerané verejnému záujmu na trestnom stíhaní alebo výkone trestu odňatia slobody osoby, o ktorej vydanie ide,
- d) by vyžiadaním z cudziny bola osobe, o ktorej vydanie ide, spôsobená ujma neprimeraná významu trestného konania alebo následkom trestného činu, najmä s ohľadom na jej vek, sociálne postavenie alebo rodinné pomery.

9.1. Podľa § 492 ods. 2 Trestného poriadku ak niektorá zo skutočností uvedených v odseku 1 nastane po vydaní medzinárodného zatýkacieho rozkazu, môže ho súd odvolať.

10. Ústavný súd vo vzťahu k predmetu ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu v zmysle § 492 ods. 2 Trestného poriadku predstavuje zákonom priznanú možnosť príslušného súdu takýto medzinárodný zatýkací rozkaz odvolať, nepredstavuje však právo sťažovateľa na jeho odvolanie v prípade splnenia určitých zákonom predpokladaných skutočností. Ide teda o oprávnenie súdu takýto rozkaz odvolať, ak nastane niektorá zo skutočností uvedených v § 492 ods. 1 Trestného poriadku (o existencii ktorých sa môže príslušný súd dozvedieť z vlastnej činnosti alebo aj na podnet dotknutej osoby), nie však povinnosť ho odvolať, a to či už z úradnej povinnosti, alebo na návrh, resp. žiadosť dotknutej osoby. O právnom názore vo vzťahu k odvolaniu medzinárodného zatýkacieho rozkazu bol sťažovateľ zo strany krajského súdu vyzrozmeneý predmetným prípisom, preto nemožno v tejto veci tvrdiť ani to, že by sa všeobecný súd vôbec nezaoberal podaním (žiadosťou) sťažovateľa.

11. Keďže odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu je oprávnenie príslušného súdu, nie hmotné právo sťažovateľa, ktoré by mu bolo priznané aspoň na zákonnej úrovni, možno dospieť k záveru, že o hmotnom práve sťažovateľa krajský súd na podklade jeho žiadosti o odvolanie medzinárodného zatýkacieho rozkazu vôbec nerozhodoval, a teda ani nemohol porušiť procesné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré je naviazané práve na realizáciu či ochranu hmotného práva sťažovateľa.

12. V nadväznosti na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi označenými právami sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru a tvrdenou nečinnosťou krajského súdu neexistuje príčinná súvislosť, čo má za následok potrebu odmietnutia tejto ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 6. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu